

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis, Seu Resolutio Casuum Conscientiæ

Juxta Sacram Scripturam, Canones, Et Sanctos Patres

Continens Tractatus de Sacramentis Pœnitentiæ & Extremæ Unctionis;
necnon varia summorum Pontificum Decreta, contra Moralis corruptæ
propositiones, & alia

Genet, François

Parisiis, 1703

Q. 19. Quomodo Confessarius dignoscere potest Pœnitentiam verè esse
contritum?

urn:nbn:de:hbz:466:1-40817

loro anime.

2. Quando raconteranno i loro peccati come se fussero fatti indifferenti, piu per scarico della memoria che della coscienza.

3. Quando confessando il peccato, ne daranno la colpa ad al-

tri, ed in vece d'accusarsi, si scuseranno ad ogni passo.

4. Quando trovarete che à disegno hanno voluto celare qualche peccato mortale, non havendolo scoperto che per l'industria del Confessore. 5. Quando ricuseranno fare congrue penitenze nella maniera spiegata sopra. 6. Quando non vorranno abbracciare mezzi propri per evitare i peccati; perche chi non vuole i mezzi, non vuole il fine. 7. Quando saranno del numero di quei penitenti che cercano studiosamente Confessori ignorantì o indulgenti, voltano e rivoltano i libri, sin che habbiano trovato qualche Autore favorevole alla loro cupidiggia; simili in cio alli amalati, i quali cercassero medici o poco esperti, o che pretendessero guarire tutte le malatie colle sole onzioni.

6. Dum nolunt uti remediis propriis ad evitanda peccata; quia qui media non vult ad finem necessaria, neque ipsum finem velle censendus est.

7. Quando sunt de illorum Pœnitentium numero, qui studiosè Confessarios ignaros, aut nimis indulgentes quærunt, qui plures libros volvunt, & revolvunt, donec aliquem authorem propriæ cupiditati faventem invenerint: similes omninò ægrotis, qui indoctos, & inexpertos medicos quærerent, qui omnes morbos cum solis unctionibus curare præsumerent.

Quest. 19. Quomodo Confessarius dignoscere potest, pœnitentem verè esse contritum?

Resp. Ad hoc requiritur, ut possit Confessarius prudenter judicare, contritionem pœnitentis includere quatuor circumstantias, quas Tridentina Synodus censuit necessarias esse ad veram contritionem.

Prima, est odium ac detestatio peccatorum vitæ præteritæ.

Secunda, per quam prima dignoscitur, est cessatio à peccato, id est ordinariè loquendo, Confessarius non debet absolvere pœnitentem, in mortale peccatum sæpè delapsum, nisi per

De Sacramento Pœnit. Cap. V. 47

aliquod tempus ipsum probaverit, & noverit in eo initium emendationis, quod longiori vel minori tempore probari debet, quo pœnitens sæpius aut rariùs in peccata mortalia solet incidere, nisi in casu necessitatis, v. g. si pœnitens esset in periculo mortis.

Tertia, est firmum constansque novæ vitæ propositum, hoc est, non amplius peccandi, & sincerum eliciendi actus justitiæ desiderium.

Quarta, est ipsa novæ vitæ inchoatio, ubi reverà incipit eas habere dispositiones, quæ eum ad virtutes Christianas exercendas excitent.

Verba Concilii Tridentini sunt: *Declarat* Concil. Trident. sess. 14. cap. 4.
igitur sancta synodus hanc contritionem non solum cessationem à peccato, & vitæ novæ propositum, & inchoationem, sed veteris etiam odium continere.

Etenim, ut ait S. Gregorius, *Sciendum est* S. Greg. in Expositio-
quod peccata sua sæpè & reprobi confitendo ne Psal.
aperiunt: sed quia novæ vitæ habitum immu- Pœnitent.
tare despiciunt, ea ipsa quæ confitentur, flere
obstinati contemnunt. Electi verò culpas suas
non solum voce Confessionis denunciant, sed
etiam districtæ animadversionis eas fletibus
abolere procurant. Ad Pœnitentiæ namque se-
lamenta incitantes, occulta se increpatione di-
laniant, & futuri judicii timore percussi, si
quæ in eis adhuc malè gesta lateant, diligenter
investigant: sæpè enim quod torpentes latuit,
fletibus innotescit. Et qui reatum suum securi
nesciunt, hunc in se contra se erecti depre-
hendunt.

Clarè satis patet ex hoc Divi Gregorii loco, necessariò differendam esse aliquando absolutionem, ut compertum esse possit, pœnitentes vitæ mutatione, perversæ indolis suæ inclina-

48 TRACTATUS VI.

tionem præveniendi studio, & fugiendo demùm quicquid occasionem peccandi præbere potest, verè contritos esse; neque ex his esse reprobus, qui peccata sua sine ulla emendatione confitentur, qui seriò de seipsis non cogitant, nec quidquam per Pœnitentiam curant corrigere.

Et sic Confessarius potest esse moraliter certus de vera pœnitentis sui contritione, cùm videt eum post lapsum in peccatum, incepisse agere Pœnitentiam, seque in virtutibus Christianis exercere, in iis præsertim, quæ sunt contraria peccatis in quæ lapsus est.

S. Greg. lib.
6. in cap. 15.
1. Regum.

Signum verò vera conversionis, ait S. Gregorius, non est in oris Confessione, sed in afflictione pœnitentia: tunc namque benè conversum peccatorem cernimus, cùm dignâ afflictionis austeritate delere nititur quod loquendo confitetur: Vnde Joannes Baptista, malè conversos Judæos ad se confluentes increpans ait: Genimina viperarum quis ostendit vobis fugere à ventura ira? Facite ergo dignos fructus Pœnitentiæ. In fructu ergo, non in foliis aut ramis Pœnitentia cognoscenda est. Quasi arbor quippe bona voluntas est. Confessionis ergo verba, quid sunt aliud nisi folia? non ergo nobis folia propter seipsa, sed propter fructum expectanda sunt: idcirco omnis Confessio peccatorum recipitur, ut fructus Pœnitentia subsequatur. Vnde et Dominus arborem foliis decoram, fructu sterilem maledixit, quia Confessionis ornatum non recipit sine fructu afflictionis.

Quest. 20. Quænam sunt indicia, seu signa, quibus Confessarius certus fieri poterit, utrum verè à pœnitente odio habeatur peccatum?

Resp. Potest ut plurimùm certior fieri, cùm deprehendit in pœnitente eadem doloris signa, quæ